

Горчиви черешки

Това не е рецензия. Те са за професионалните литератори и критици. А аз съм читател. И ако може да се даде определението „професионален читател“, може да мина за такава. По тази причина отсявам и книгите. Случвало ми се е да оставя не прочетена книга, да я чета с мъка, само защото авторът е мой приятел...Но скоро не ми се беше случвало да започна една книга и въпреки натовареното време, в което я отгърнах, не можах да я оставя. Така за двадесет и четири часа прочетох „Горчиви черешки“ от Анна Малешкова и Николай Куртев. Истина е, че 200 страници не са много, но е и истина, че всяка страница ме теглеше към следващата, събуди ме и през нощта, за да продължа.

Наистина не знам откъде да започна...Във всеки случай, не споделям като едно от големите предимства разделянето на книгата с отделни заглавия, вероятно защото не съм професионален критик.

За мен магията започна с това, че образите в книгата не останаха кухи и схематични, а изпълнени с много дух, много жизнени и най-вече – истински! Истински, защото знам, че това са реални лица и събития, но колко такива вече са описани, а не те привличат, не ги усещаш! И така, един по един в сърцето ми се настаняват Гергана, Фимката, Тодор, Дамян...За да ги опишеш, трябва не само добро перо, но и много психология, много истински преживяни събития и вникване в живота. В това отношение Анна и Николай са постигнали истинско майсторство. И си мисля, че това не е чак толкова от занимания с писането, макар че двамата са издали вече няколко книги, а от невероятна им душевност, способността да съпреживяват и да усетят не само героите си, но и събитията.

Пустите му събития...Как ни вкараха в този клокочещ казан, който хем клокочи, хем ни смля и душите, и съдбите... Не съм очаквала, че в Молдова се е случило това, не знаех, че там хората изживяват такъв катаклизъм, не знаех за мъката им по прародината, не знаех и как скъпата на сърцето им прародина, обичта към която се предава с първата глътка въздух, се отнася така към своите далечни чеда. Не знаех, че тези наши братя и сестри са я закътали толкова дълбоко в сърцата си. Много неща не знаех...

Твърде объркано стана писанието ми за тези „Горчиви черешки“, но когато си спомня за книгата, и чувствата ми се объркват. И ту ми става хубаво от мъдростите, вплетени в съдържанието, ту и аз усещам огромната горчивина, изпитали и изпитващи реални хора, там далеко в някакви села в Молдова.

И няма как да не спомена и да забравя прекрасно описаните природни картини, бита и настроенията на хората...Признавам си греха, че понякога в различни книги прескачам такива описания като разточителни, а и често

блудкави и клиширани. Но в Горчиви черешки не подминах нито един ред, нито една дума. Почти цял живот съм работила над думите, изреченията и съдържанието, редакторската ми работа ме е научила да „отвявам плявата”. А от тази книга не бих „отвяла” ни една дума!

Тези няколко реда написах спонтанно, като едно закъсняло излияние към великолепната книга на Анна и Николай. Не го написах веднага, защото наистина бях емоционално приповдигната и не ми се искаше да прозвучи като приятелско потупване по рамото.

Мина време, нещата се поутоложиха, но впечатлението от книгата остана все такава. Което означава, че тя наистина е великолепна и със сигурност ще остави белег в душите на читателя.